

Paulius Norvila

Buitinė

LIETUVOS
RAŠYTOJŲ
SĄJUNGOS
LEIDYKLA

VILNIUS

pavydas

vieną dieną aš tapsiu storas
ir negražus nesugyvenamas
netgi nemalonus prisiliesti
braidysiu miestelių gatvėmis
gyvensiu tarp knygų kurių
nereikės grąžinti
nes nieks neprašys nenorės
nei draugauti netgi kalbėtis
sakys ne visi namuose
ne du ir ne trys gaisrai
mano ligos istorijoj
ne du ir ne trys plėšimai
drabužių vagystės iš *skudurynų*
beviltiškas noras pirmauti
uždusęs čia pat prie galinių
troleibuso durų
uždusęs ir nieko neklausiantis
storas ir negražus nesugyvenamas
tapsiu aš vieną dieną
kad būtum laiminga
kad tik būtum laiminga
manęs

nepavydédama

apkasai

kartais šiuose namuose
niekas nebegyvena
ir esu tik daiktas
tarp kitų savo gentainių
laukiantis išsipildymo

taip gali prabėgti diena
o gal dvi ar net trys
puodelių griaučiai
atokiausiuose kampuose
nešvarių lėkščių bokštai
kylantys iš požemių
trupantys rožių žiedlapiai
rūbų dėmės ant dulkių kilimo
dengiančio nuo
čia iki ten ir toliau
gerokai toliau
negu gali aprėpti akis ir klausa

niekas nekinta
sujauktas lovos vanduo
sušalęs į ledą
knygų vijokliai tušti
vaistų ir šokolado
buteliukai ir popierėliai
kiekvienas užėmęs savo
vien tik jam
priklausančią vietą

net ne akmuo o kažkas
gerokai tvirtesnio laiko
juos tokius
sustingusius savyje –

glaudžiuosi lempos gaubte
kvėpuoju neryškiai nors jeigu
pradėčiau rėkti ar šaukti –
niekas nepasikeistų
būčiau toks pats kaip ir jie
savo paties kalinys
laukiantis kol
visa savaime atslūgs

dienos savaitės mėnesiai
viso labo penkios minutės
laukimo tavęs

nes žinai

nes žinai jog *netyčia* nebūna
ir kiekvieną judesį galima teisti
net ir tą nevalingą atrodytų
ritualo metu
paliekantį pėdsaką kraujo
randą kuriuo pasigirti
sunku bus todėl privalėsi
sugalvot kokią šaunią istoriją
apie meilę ir garbę
kautynes su peiliais
nugalėtojo dvasią ir angelo šypsnį
dėkingumą kurį pajutai kad prileido
prie šio dieviškai apsnigto ryto

sunku bus todėl privalėsi
nes kaipgi kitaip
nes negi sakysi tiesą
kad *netyčia* visai
skusdamasis įsipjovei

štai

štai susivėlęs nesiskutęs
labiau į netvarką nei tvarką
į nusitrynusį į švarką
pabundantis ir vėl rugpjūtis

vis primena kad neieškojai
nemėginai išrasti ko praradęs
apžergia dviratį kaip praręs
ir virsta iš vienaskaitos į rojų

ir tolsta ir palieka vien tik dulkės
mergaite nors ir negražus bet gulkis
aš tau paseksiu pasaką apie

gyvenimą anapus jūros
kur mėlyna spalva liepsnoja burės
ir nuo rugpjūčio negali pabėgt